

[Lissa Mathiasen]

Om spørgsmålet om tjenesteydelser vil jeg sige, at såfremt vi overhovedet fortsat skal have disse organiserede rabatordninger, synes jeg, det er mest korrekt, om vi også fik tjenesteydelserne omfattet af lovgivningen, i det mindste tjenesteydelser, hvor der i medfør af lovens § 4 allerede er fastsat regler om skiltning. Det kan være autoreparatører, frisører, hoteller og restauranter m.v. Jeg mener, at de umiddelbart burde være omfattet af skiltningspligten om organiseret rabat.

Men tjenesteydelser mere generelt, hvor forbrugerne har mulighed for at komme i visse forretninger el.lign., synes vi egentlig også burde være omfattet. Vi har svært ved at se, hvorfor det ikke af loven skal fremgå, at f.eks. pengeinstitutter, forsikringsselskaber, rejsebureauer m.v. også skal skilte med en eventuel ydelse af rabat til helt specielle grupper.

Hvorfor er spørgsmålet om rabat- og værdikuponer ikke med i forslaget? Er det en forglemmelse? Jeg er bange for, at det ikke er det. Mig bekendt var det med i de høringsudkast, der har været ude, og derfor undrer det mig lidt, at det er taget ud nu. Vi finder det faktisk lidt urimeligt, at man som forbruger for at opnå en rabat enten skal sørge for at købe de rigtige dagblade eller i øvrigt skal være sikker på, om man nu får sin lille lokale avis ind ad brevsprækken, og så i øvrigt holde styr på det utal af værdikuponer, man får fra de forskellige blade og lokalaviser.

Generelt synes vi, at anvendelsen af rabatkuponer er uheldig, prisslørende og varefordyrende, og at det virker utrolig upraktisk for forbrugerne, som hele tiden skal holde øje med, om man nu har fået rabatkuponen med, når man skal ud at handle.

Derfor vil vi da foreslå, om det ikke var muligt, at man i mærkningsloven også fik optaget en bestemmelse, der sikrer, at forbrugerne i de tilfælde, hvor de ikke har fået en rabatkupon med eller ikke har fået klippet den ud, alligevel kan indkøbe varerne til en pris, hvor rabatten er fratrukket.

Som det er fremgået af disse bemærkninger, har vi nogle punkter, som vi gerne så ændret – såfremt det overhovedet fortsat skal være muligt at benytte sig af de organiserede rabatter. Allerhelst så vi faktisk, at alle disse rabatordninger blev afskaffet.

Hvem er det egentlig, der betaler disse rabatter? Er det de forretningsdrivende? Hvis det er tilfældet, hvorfor sænker man så ikke generelt prisen på varerne, hvis man mener, at man har mulighed for at give disse rabatter? Eller er det de forbrugere, som ikke har mulighed for at opnå rabat, der kommer til at betale en højere pris?

Uanset hvad, så så vi gerne, at man klart kom væk fra alle disse former for individuelle ordninger og dermed fik en ren pris frem på varen. Jeg tror, at det ville være med til at fjerne enhver konkurrenceforvridning forretningerne imellem. Jeg tror også – og det er væsentligt for os – at det ville være med til at sikre forbrugerne varer og tjenesteydelser til den lavest mulige pris.

Flemming Hansen (KF):

For detailhandelen og for forbrugerne og for deres organisationer har det omsiggribende system med rabat til grupper af forbrugere været et stigende problem. Ministeren har derfor foreslået en ændring i loven om mærkning og skiltning med priser, således at der fremover skal være pligt til på forretningernes facadedøre at oplyse, om man giver rabat til bestemte forbrugergrupper.

Man kan sige, at der findes to slags rabatsøgere. Det er virksomheder i bredeste forstand. Den ene gruppe er meget ofte offentlige virksomheder, et rådhus eller andre inden for den offentlige sektor, men også i udpræget grad større private virksomheder. Den anden gruppe er de organiserede rabatforeninger. Begge dele har vi meget, meget lidt tilovers for.

Jeg synes, det er vigtigt at understrege, at dette ikke drejer sig om et forbud mod at give rabat. Det er klart, vi har en fuldstændig fri prisdannelse her i landet, og vi kunne ikke drømme om at bestemme, om folk skal give rabat eller ej. Det må de fuldstændig selv om. Det er et individuelt spørgsmål, hvad de vil. Men oplysningspligten som udbygning af prismærkningsloven, der tilsigter at give forbrugerne mulighed for at bedømme priserne, synes vi er helt rigtig, og derfor er vi meget glade for dette lovforslag.

Det er nemlig således, kan man godt sige, at alle mennesker i virkeligheden kan få en rabat. Bare den, der skal give rabatten, ved det på forhånd, kan man kalkulere med det. Så det er der,